

?

בשנים אין שלים לדבר זכור

חנה הלכות שלומין קבא ז. קצות החושן ~~א דה~~ ~~הכל דבר~~

הנה חוק האביר זכור וכו'. המושבות נגזר בהקדמה להב' אה' וכו'

הנה הנה שנתן בע"ז שלים דאנו אט כלל ^{כ"ב} ~~כ"א~~ שלים

לדבר זכור המעשה הכלי וכו'. ואינו דרך ד"ה המעשה הכלי וכו' לקצות שזכור שלים אטו וכו' וכללית מעשה ו

אכסר בע"ז דהוי אט כיון בידי השלום כיצ המעשה הזקוק הכל

ומה שנתן לה בע"ז וזכור אל דרך י"ם הנה כאלו מעשה

זכור מעשה. וכל ^{כה"ל} ~~כ"ב~~ הזקוק השליחות לא הכל

וכמש"כ ביוצא כנה במשנה דרך כ"ם מחיבה גבי שבימה דים

אלכ"ז וכן שאנו שלים לחוט בבת דברו אה' אש"כ

הכל השליחות אמרו וכן שלא שלים כסתם אשכיות וכו'

השליחות ושהחו בבת דבנה כיון דלא שמי שית אכס על השליחות

לא קטל ע"ז וכו'. וכן אסור דרך כחו איסור אחר וכו'.

ז"ל דים להקשות לדברי הקצות כ"ב יש מחינה שבת

השלום עדיף מכל הבעל דהמשלח אין כמו עיניו אטו ע"ז

ואם שם אינו אט והשלום שבת מבחו של המשלח אט זכור

האסור ל"ם אטו אט. ואין סברא עתה בין השם שטיק להמשלח

ובין האסור ד"ה בטיק להשלוח ואין מבטל השם כיון דהמשלח

לאו דווקא להשלוח אלא על האסור אלא השלוח מצדו ע"ז.

סברנו זו דים הפול בין משלח המשלח ומעשה השלוח כיון טובא

אט השלוח ע"ז אסור לפרך המשלח השליחות נמו אט נשא

השם השבת ברשות הרבים. המשלח לא כוון לעבור על

אסור שבת כוון מצדו ע"ז ואסור שבת לפרך מצדן השלוח.

אבל עיניו נתינת בע"ז הוא חזון ~~ה~~ המשלח השלוח ואם השלוח

נתן לה בע"ז אינו אט. וכללית דעתן שליחות הוה ד"ז שלים

כיצ המשלח וכן השלוח בא מן המשלח ואין לו כח מצדו

דברך יקצרה פתח דאוק עילוי איתו לעולם כן והוא אכל גזר
 בלעז ממנו ובתשובתו אהיק שאטל בשמתי אלו והלתי אפיין
 דברך אלא ממני אביט אטל מהת ועס ניטוב טעמו קצת